

Sygn. akt I ACa 510/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

| | |
|-----------------|--|
| Przewodniczący: | SSA Barbara Górczanowska |
| Sędziowie: | SSA Jerzy Bess SSA Barbara Baran (spr.) |
| Protokolant: | st.sekr.sądowy Beata Lech |

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko H. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 9 grudnia 2015 r. sygn. akt IX GC 595/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Jerzy Bess SSA Barbara Górczanowska SSA Barbara Baran

Sygn. akt I ACa 510/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. przeciwko H. S. o zapłatę i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił, że powód zlecił pozwanemu transport 19 500 kg pomidorów świeżych o wartości 19 500 USD z miejscowości K. do M., które kupił od (...) spółki z o.o. w K.. W liście przewozowym określono, iż temperatura

przewozu ma wynosić +8 st. C w trybie ciągłym, ma być wykonany wydruk z termografu a płatność za przewóz nastąpi po rozładunku przez odbiorcę. Pomidory spełniały wymogi normy handlowej Unii Europejskiej dla świeżych owoców i warzyw do 31 października 2013 r.

Kierowca przewożący pomidory przyjechał do M. 28 października 2013 r. Odprawa celna trwała przez cały dzień 29 października 2013 r., po czym w godzinach wieczornych kierowca udał się na miejsce rozładunku, na które ostatecznie dojechał w nocy z 29 na 30 października 2013 r. Kierowca przez cały dzień 30 października 2013 r. stał na miejscu rozładunku, gdyż poinformowano go, że do rozładunku dojdzie dopiero w nocy. W nocy z 30 na 31 października 2013 r. odbiorca pomidorów nakazał otwarcie przyczepy, wyładował część pomidorów i przez całą noc pomidory były sprzedawane bezpośrednio z rampy. W ten sposób do rana sprzedano około połowę transportu. Sytuacja powtórzyła się na następny dzień. Pozostała część pomidorów została ponownie załadowana do przyczepy i kierowca został poinstruowany, że ma przewieźć te pomidory do innego magazynu, co uczynił w dniu 1 listopada 2013 r. Na nowym miejscu rozładunku sytuacja powtórzyła się, to znaczy pomidory były sprzedawane z rampy. Gdy niektórzy nabywcy wyrażali obawy co do stanu pomidorów, kierowca na polecenie odbiorcy okazywał wydruki z termografu potwierdzające prawidłową temperaturę transportu. Odbiorca pomidorów ostatecznie odebrał wszystkie pomidory i potwierdził prawidłową temperaturę a sam proces odbioru pomidorów trwał 4 doby.

Przewóz był wykonywany przy zachowaniu wskazanych w liście przewozowym parametrów, w tym przy odpowiedniej temperaturze +8°C. Kierowca pozwany był gotowy do rozładunku pomidorów niezwłocznie po przyjeździe do M. i podczas rozładunku wykonywał polecenia odbiorcy pomidorów, który odebrał pomidory. Przy okazji rozładunku odbiorca nie domagał się wydania wydruku z termografu, wobec czego wydruk został przesłany na adres strony powodowej po wykonaniu przewozu.

Dokonawszy oceny dowodów Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest nieuzasadnione. Stan faktyczny w sprawie podlega ocenie prawnej na podstawie Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego (CMR) (por. art.1 ust.1 Konwencji CMR). Zgodnie z art.17 ust.1 tej Konwencji przewoźnik odpowiada za zaginięcie lub uszkodzenie towaru, a zatem aby można było obciążyć pozwanego odszkodowaniem stanowiącym równowartość ceny nabycia pomidorów i kosztów cła, niezbędne jest ustalenie, że doszło do uszkodzenia towaru, czyli w realiach sprawy należy rozumieć przez to dostarczenie zepsutych pomidorów. Jak wynika z materiału dowodowego, nie doszło do uszkodzenia towaru a wprost przeciwnie – towar został dostarczony i odebrany przez odbiorcę. W efekcie nie wystąpiła w sprawie podstawowa przesłanka odpowiedzialności przewoźnika, czyli utrata lub uszkodzenie towaru. W szczególności nie można na podstawie adnotacji na liście przewozowym ustalić, że pozwany dostarczył zepsute pomidory. Adnotacja ta została sporządzona po tym, jak przez 4 dni odbiorca odbierał pomidory, w tym sprzedawał je w nocy z rampy, a to oznacza, że pomidory były przebijane przez potencjalnych nabywców, ale przede wszystkim były wyłożone na rampie i poddawane skutkom panującej na zewnątrz temperatury. Skoro zatem podczas pierwszego wyładunku pomidorów odbiorca nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości pomidorów to należy uznać, że odebrał je w stanie dobrym. Nie można bowiem skutkami sposobu organizacji sprzedaży obciążać przewoźnika.

Niezależnie od powyższego, powód nie wykazał faktu poniesienia szkody – nie wykazał utylizacji pomidorów, nie wykazał obciążenia odbiorcy kwotą cła oraz rozliczenia kosztów cła. Natomiast dla oceny zasadności roszczenia powoda nie ma znaczenia, czy powód zapłacił dostawcy pomidorów (...) spółce z o.o.) za pomidory oraz czy dostawca pomidorów w jakikolwiek sposób domaga się zapłaty ceny za ww. pomidory.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo mając na uwadze treść art.17 konwencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w całości.

Zarzucono naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów skutkujące dowolnym ustaleniem, iż usługa przewozowa została wykonana prawidłowo, podczas gdy ustalenie takie pozostaje w sprzeczności z ujawnionymi w sprawie

okolicznościami, w szczególności wobec adnotacji na liście przewozowym o wadliwości 80 % towaru w miejscu rozładunku, podpisanej przez kierowcę G. S., który znał język rosyjski; usługa transportowa nie mogła być wykonana prawidłowo, bowiem pozwany nie przedstawił wydruku z termografu w miejscu rozładunku, wydruk z termografu nie obrazuje właściwego wykonania transportu, pokazując zakresy temperatur jedynie do 31 października 2013 r., wydruku nie przedstawiono bezpośrednio po rozładunku towaru nadto jest to wydruk niekompletny, wadliwy i winien być wykluczony z kręgu dokumentów a zeznania kierowcy co do rozładowania i ponownego załadowania towaru są niewiarygodne, sąd zaś zeznania te ocenił z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów.

Na podstawie art. 380 k.p.c. powód wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów - akt sprawy VIII GC 1553/14, po których nadesłaniu powód wskaże karty akt, na które się powołuje – a to na okoliczność, że pozwany nie przedstawił dokumentu wzorcowania termografu.

Powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu .

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, przyjął za własne ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd I instancji i zważył co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów związanych z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi (art. 233 § 1 k.p.c.), zauważyć należy, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (tak m.in. orz. SN z dnia 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 r. (sygn. II UKN 685/98) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskał sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego on dotyczy. Sąd, oceniając wiarygodność, decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie wystarcza przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN m.in. w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku I ACa 1395/15 z 11 marca 2016 r.). Konieczne jest zatem dla skuteczności takiego zarzutu wykazanie wyżej wspomnianych uchybień przy użyciu argumentów jurydycznych. Zarzuty i ich argumentacja, podniesione przez apelującego, nie zostały skonstruowane w sposób, który mógłby być uznany za spełniający powyżej opisane wymogi. Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo obszerną ocenę dowodów, logicznie i przekonująco uzasadniając swoje stanowisko. Apelujący zaś wyrzywa z kontekstu poszczególne fragmenty oceny dowodów i ustaleń, nie przedstawiając jednak spójnego wyводу na poparcie zarzutu. Nie można bowiem pominąć okoliczności, kiedy została dokonana adnotacja na liście przewozowym i jaka była jej pełna treść. Nie można pominąć faktu, że z umowy stron nie wynikał obowiązek niezwłocznego (po rozładunku towaru) przedstawienia (i komu) wydruku z termografu, jak również faktu, że od 31 października 2013 r. rozpoczęło się manipulowanie towarem (załadunki i wyładunki). Nie można też zaakceptować zupełnie dowolnych twierdzeń powoda o wadliwości wydruku z termografu. Niezasadny jest zarzut co do oceny zeznań świadka G. S. a krytyka oceny sądu w odniesieniu do tego dowodu nie wytrzymuje w zestawieniu z całością materiału dowodowego. Zauważyć trzeba nadto, że apelacja w tej części jest dość ogólnikowa, kwestionuje się

bowiem w istocie ustalenie, że usługa przewozowa została wykonana prawidłowo a towar nie uległ zepsuciu w czasie, gdy był powierzony przewoźnikowi, nie sięgając do poszczególnych, szczegółowych ustaleń stanu faktycznego.

W rezultacie zarzuty oparte na treści art. 233 § 1 k.p.c. są nieskuteczną i niezasadną polemiką ze stanowiskiem Sądu Okręgowego. Zaakceptować zatem należy w całości ustalony przez ten Sąd stan faktyczny.

Niezrozumiała jest podstawa wniosku dowodowego, zawartego w apelacji, tj. art. 380 k.p.c., który w niniejszej sytuacji nie znajduje zastosowania. Wszystkie wnioski dowodowe powoda zgłoszone po zakończeniu postępowania przed Sądem Okręgowym – tak ten zawarty w pisemnej apelacji, jak i wnioski zgłoszone w toku rozprawy apelacyjnej – uznać należy za spóźnione (art. 381 k.p.c.).

W apelacji nie podniesiono żadnych zarzutów opartych na prawie materialnym. Sąd Apelacyjny nie czyni zatem żadnych dodatkowych rozważań w tej kwestii, stwierdzając jedynie, że stanowisko Sądu Okręgowego jest prawidłowe i w pełni akceptowane. Nie wykazał bowiem powód podstawowej przesłanki odpowiedzialności pozwanego, tj. utraty lub uszkodzenia przewożonego towaru.

Dlatego też Sąd Apelacyjny apelację jako bezzasadną oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł jak w pkt 2 sentencji zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania (art. 98 § 1 k.p.c.). Zasądzona kwota wynika z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSA Jerzy Bess SSA Barbara Górczanowska SSA Barbara Baran